

На Добруджа родная вижте крадцитѣ,
Прѣгьнати одвѣ на срама подѣ твара!

Онѣзи, що наш'то чело, лучезарно
Отъ дивни побѣди, съ тиня го облѣха,
Забиха си ножа въ гърба ни коварно,
Живъ кжсъ отъ сърдце ни отрѣзаха, зеха!

Войска — папльчъ рабска, що сега трепери
Прѣдъ нашій лудъ устремъ, и въ паника стадна
Прѣдаде си меча, въ Дунавъ гробъ намѣри,
Избѣга, испада изъ Добруджа ядна,
Дѣ всичко открадна!

О българско сърдце, сърдце наранено,
Вулканъ отъ умраза клокочущъ у нази,
Било ли си нѣвга така отмъстено?
Испитва ли радость по-сладка отъ тази?

5 окт. 1916.

И. Вазовъ.

НЕДЕЙТЕ ПЛАКА.

Недейте плака вие за смъртъта
на тоя, койго въ Бога се представи!
Животъ и всяка земна суета
той упозна и безъ тѣга остави.

Той ходеше по божия законъ,
и умножи той божията слава;